

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

 CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

 ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, adjunt a la presidència
BERTA CASTELLET, directora de màrqueting
GONZALO CANEDO, director comercial
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, director de producció
IVAN GRAU, cap financer
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**CAP ALS COMPTES CLARS EN
LA BALANÇA FISCAL**

 Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB

EN SÍNTESI

 De la
Vega

Objectivem la política

Antoni Abad, president de la CECOT, va demanar directament a Pedro Solbes en un sopar recent a Terrassa la publicació de les balances fiscals. En un temps en què els empresaris fan discursos massa sovint políticament correctes, cal agrair la valentia del president d'una de les patronals més importants de Catalunya. Aquesta demanda és la que més incomoda el govern amic del PSOE, en equiparar-lo en manca de transparència al del PP, i toca de ple un dels secrets més ben guardats del regne: on va gastar l'Estat l'any 2006, per territoris, els 174.976 milions d'euros del seu pressupost.

HEM PARLAT MOLT DE LA INVERSIÓ PÚBLICA ESTATAL a Catalunya però aquesta l'any passat només va representar el 5,3% de tota la despesa pública del govern central. L'ocultació d'aquestes dades oficials fa que sigui molt important que d'ara endavant les patronals, les cambres de comerç i les cambres contractistes d'obres catalanes facin auditoria constant al govern central: les seves metodologies de càlcul sempre seran múltiples i destinades a confondre, tant si parlem de la inversió pública a Catalunya com de les balances fiscals.

EL FUTBOL ÉS MOLT MÉS FÀCIL D'OBJECTIVAR que la política. A les darreres eleccions del Barça Joan Laporta no va tenir rival perquè cap candidat no hauria pogut atacar el seu brillant balanç: una Champions i dues Lligues, tants partits guanyats i tants gols marcats, tot plegat amanit amb la inflexió que presenten els comptes del club des de 2003 ençà.

LA POLÍTICA NO POT EXHIBIR UNS RESULTATS tan clars com els de futbol i això la perjudica. De l'Estatut n'hem sentit moltes opinions: és un petit avenc, un gran salt endavant o fins i tot un salt galàctic (Maragall). Ara bé, es pot quantificar? ¿És un bon Estatut, tot i que no ens eximeix de l'annual i secular regateig a Madrid, alhora que la Cambra de Contractistes d'Obres de Catalunya ens alertava fa un mes que la licitació d'obra pública de l'Estat ha caigut enguany quasi un 10%? Aquí arrenca la desorientació i la desmotivació que observo, per primer cop, en el meu entorn nacionalment convençut de cara al dia 1-N i que tant fa ballar el vot entre CiU, ERC i l'abstenció.

AQUESTA IMPOSSIBLE QUANTIFICACIÓ de resultats tangibles també es dona al Congrés de Madrid. CiU sempre hi ha tingut un cove al qual hi anava posant peixos; ERC des de 2004 hi té un cove semblant però hi ha posat molts menys peixos que CiU, i el PSC va a Madrid sense cove. Tenen res a dir, per exemple, els 21 diputats del PSC, que l'aeroport del Prat acabi de perdre, a mans de Barajas, els vols directes a Pequín, São Paulo i Dubai que tant han estat perseguint la Generalitat i l'Ajuntament? El govern amic ho concentra tot a Madrid, atès que AENA depèn del ministeri de Foment.

PER A PRACTICAR EL PEIX AL COVE ÉS MILLOR un govern no sucursalista a Catalunya i en això ERC s'equivoca en igualar els regionalismes de CiU i PSC: l'autonomia parcial de gestió dels ports, aconseguida per CiU l'any 1996, ha donat notables resultats. I és definitiu el que deia a l'AVUI Josep Maria Álvarez fa poc: "L'Estat autònom s'ha construït a base d'escarrapar i així un bon dia ens va caure una policia".

FRANK JENSEN

“És molt important que d'ara endavant les patronals, les cambres de comerç i les cambres contractistes d'obres catalanes facin auditoria constant al govern central”

Álvarez avala la política secular de CiU d'anar obrint fronts per separat, mirant d'incrementar l'autogovern a cada legislatura i no fent una esmena a la totalitat via nou Estatut. Això és tot el que hi ha.

ELS RESULTATS ELECTORALS, TOT I SER DADES objectives perfectament comparables entre partits i amb eleccions anteriors, també són objecte de múltiples interpretacions, i s'imposa el discurs de qui controla els mitjans de comunicació. Només cal veure que deia *El País* sobre els resultats de les darreres eleccions basques: semblava que el guanyador havia estat Patxi López. El peix al cove del PNB al Congrés, no sardineta sinó llobarro, l'ha deixat, però, completament inoperatiu.

UN POLÍTIC BASC EM REVELA EL CONTINGUT d'una conversa recent amb el ministre Rubalcaba. Aquest es vanta principalment no d'haver avortat el canvi de model de finançament de l'Estatut del Parlament, aprovat pel 89% dels seus diputats, sinó d'haver dividit per a una generació els dirigents de CiU i ERC. "Sigui quin sigui el resultat ZP sempre guanya: si hi ha tripartit ara controlarem més el govern i si CiU pot governar sola, però sense majoria absoluta, la condicionarem en desplegar el nou Estatut".

L'ESQUERROVERGÈNCIA ÉS L'ÚNIC GUIÓ que no preveu ZP i per això les enquestes del grup Prisa són les úniques que no la fan viable; en totes les altres la suma de CiU i ERC, però, a cop de COPE i de boicot, augmenta. Les cúpules de CiU i ERC es detesten i a comarques són les seves bases les que estan enfrontades. Enfront d'aquestes disputes sicilianes hi ha la freda màquina de poder del PSC amb un ordre implacable de prioritats: ajuntaments, govern central, Generalitat. I ara el PSOE decidirà fredament què és el que més li convé, sense complexos ideològics ni remordiments anímics. Vistes des de Madrid, les baralles familiars de CiU i ERC fan riure: "Diuen que són una nació". No és estrany que ara algun il·lustre maragallista detecti que a Espanya ja ningú no vol saber res de nosaltres. Ara bé, ja està del tot escrit el guió del 2-N? Quin govern pot pressionar més a Madrid i ens faria avançar més en la nostra imprescindible objectivació de la política? Sense comptes clars la causa fiscal catalana està perduda.

 Marçal
Sintes

Quin gran plaer que devia sentir José Bono en rebutjar ser el candidat socialista a l'alcaldia de Madrid, desfent així l'equívoc que la Moncloa i el PSOE havien estès. Bono va voler que el seu *no fos ben audible* i que Zapatero quedés retratat. Després de la botifarra de Bono, sembla que el president del govern espanyol va girar-se cap a María Teresa Fernández de la Vega perquè s'enfrontés, val a dir que amb poques possibilitats d'èxit, amb Ruiz-Gallardón. Això va provocar la mobilització de grups de dones feministes que reclamaven que es reconsiderés el pla. Lamentaven que "quan per fi tenim una dona de vicepresidenta del govern i, a més, una magnífica vicepresidenta, alguna cosa o algú pretengui descavalcar-la". Per a les promotores de la campanya, que va incloure SMSs i recollida de firmes, que De la Vega ocupés la candidatura –cosa que finalment farà l'economista Miguel Sebastián– hauria suposat "privar el govern de la nació del millor que té". Penso que aquesta vegada les feministes tenien raó. El prestigi de De la Vega és bo per a les dones i per a la societat, perquè és un símbol que afavoreix la igualtat d'oportunitats. No sé si De la Vega és exactament el millor, però sí que es troba sens dubte entre els millors elements del govern central. Zapatero va saber assegurar-se perfectament la reguarda amb els valencians De la Vega i Solbes. La primera s'encarrega que la màquina governamental funcioni amb rigor, mentre que el segon li garanteix la gestió econòmica. Disposar de dos puntals tan solvents li atorga a ell temps i llibertat de moviments per poder fer política.

m.sintes@hotmail.com